

SEBŐK György

Negatív

Most pont egyforma magasak vagyunk.
A talpamtól indultál egészen, és egyszer
messze mos majd tőlem a megnyugvás,
a pillanatban egymásra látunk, feszes nyakad,
és magas orrod nem takar.
Ha dolgozni hívnak, mindig itt talállak,
elnyújtózol munkámon, és figyelmeztetsz,
ha csodálom, kettő helyett hajtok fejet,
s akkor túl kényelmes lenézned másokat.
Mégis, meg kell, hogy bámuljalak,
hisz' olyankor nem tehetsz mást, mint engem utánsz;
másképp minden tettem belőled fakad,
és tagjaimból nem lesz más, mint mozdulatok
végtelen mátrixa.
Kevés. A föld könnyedén hullik rajtad át,
jobb, talán, ha nem is próbálkozom
többel. Az árok előtttem hátadnak támasz,
mondhatnám, sors vagy, mert nem tudsz,
csak nehezedeni, de annál több semmiképp,
mit átszűrődni nem hagyok,
s ha eleget beszélek, talán szemeim is
megszokják lassan a foltot, amit alakomból
borítasz ki, sőt, hagyom, gyere, hozz magaddal
éjszakát, az én tarkóm az égé, nevemet
nem ismeri sírköves, a tiédet pedig elfelejtjük
közösen, és szétszóródik, mint minden sírásó,
amikor nincs mit eltemetni.

Kilátás

Egy nap felcsapok tengerésznek, igazi falábbal, félszemű meg csámpás, és ha már sem járni, sem látni nem fogok tudni, világos lesz: szakmám minden fortélyát meghaladtam, és igazán jó leszek valamiben. Végre koldulhatok, és imádkozhatok a templom mellett, a járókelők pedig összesúghatnak, hogy ott van az ember, csomós izmokkal és cserepes bőrrel, aki magáévá tette a vizeket. Kár, hogy nem fogják megérteni, munkám értékét egyensúlyom hiányában őrzöm, a megmaradt fogaim közötti térben, összes holmim közt, amit valaha elhullattam.

De lesz egy láda valahol mélyen, benne bal lábakkal és szemgolyókkal - legalul a sajátjaimmal - tökéletes egyensúlyban, mert nem nehezedik rá a figyelem nyomása, és mert erről a ládáról én mesélek majd egyedül. Imáimba fűzve fog az emberek fülébe akadni, és lesznek, akik megborulnak tőle, gyulladt belső füllel, csámpázva jönnek majd hozzám, de onnantól már sarlatán leszek, mert a templom mellett ülök, követőim is akadnak szép számmal, akkor pedig tovább már nem folytatódhat, ezért orvoshoz fordulok, kigyógyítatom magam meglett hősségemből, tengert álmodom éjjelente, ahogy a kabinban imádkozom, és izzadok.

Generál

Felboncoltak egy angyalt nálunk,
s belül csupa szépet találtak,
tenyerét csapkodta a legtöbb,
hangokat adtak egy szájba óvatlanul,
ahogyan futott az él, kettéválasztva
a gyönyörű irhát, kisebb pelyhek borították
lassan a csempét, a fűrésztől rázkódott,
és reccsent a szegy, ahol csont feszült,
meglett a keresett szerv az ágymeleg izmok között.
A korpusz túrt és csorgott belőle
a tehetetlenség, a fölösleges
erőfeszítést érezve néha felszisszent,
elnézést, kész vagyunk azonnal,
hozzátették, ez majd áldásos sokaknak,
számtalan páciens vár hasonló épségre,
számít, hogy a koszorú szép legyen.
A szünet rövid, precízen megy a kiemelés,
itt korona. Aki erre téved, így jár,
több ütemet viszont kihagyni nem szabad,
illik felvenni a ritmust az érintetteknek,
a vörösek játéka elhal a két negyed
mentén. Most már lesz, ami összefűz,
hogy egyben tartsa, ami összetartozott,
szép munka, a harmónia pedig enélkül is
meglehetett volna, de a hiány az hiány,
a kóruspróba meg nem vár, így mindenki
szabadon távozhat, ez itt végül is
egytől egyig zenész.